

[Jes Lunde]

get. Hvad er der sket i løbet af årene? Der er ikke sket andet, end at mængden af regler er steget, og at regeringens ordvalg er blevet skærpet. Her er det seneste så regelstorm. Jeg ser frem til, hvad det er for et udtryk, regeringen lancerer om et år, når antallet af regler er steget yderligere, når der ikke er sket noget som helst, men man skal skærpe retorikken endnu en gang; så finder vi sikkert på et helt nyt begreb i det danske sprog.

Når jeg ønskede at tage ordet her i anden omgang, er det for at sige, at finansministeren har ret i, at det er blevet en fredelig debat, men det blev det, fordi regeringen har taget de kontroversielle ting ud. Når finansministeren så alligevel i sit svar tog de kontroversielle ting op igen med måltal for den offentlige sektors absolutte størrelse og nedskæring af personaleantallet osv., er jeg så også nødt til at tage en replik på det.

Jeg synes, at det er udmærket, at finansministeren er fremsynet. Jeg synes, at det er udmærket at tænke på, at der kommer en nedgang i arbejdsstyrken efter år 2000. Det synes jeg er helt fornuftigt at planlægge ud fra og også overveje det i sine øjeblikkelige dispositioner, men vi står altså i den situation, at vi har en 80-årig, der bor i eget hjem, og som ikke kan få ordentlig hjemmehjælp, og vi har samtidig langtidsledige gående. Det er uforståeligt for befolkningen, at vi ikke kan finde ud af som politikere at bygge bro over denne kløft, at vi ikke kan få nogle af de ledige til at løse den opgave, som findes i form af manglende hjemmehjælp. Til dem kan det rigtige svar altså ikke være: Jo, men ser I, efter år 2000 får vi måske mangel på arbejdskraft, så derfor må den 80-årige i dag afstå fra sin hjemmehjælp, og derfor må den langtidsledige i dag finde sig i at blive ved med at være langtidsledig. Det kan ikke være vores svar. Det er uværdigt både over for dem, som har hjælp behov, og også over for dem, der har lyst til at få noget at rive i. Vi er nødt til at tænke mere på den situation, vi står med i øjeblikket, og så lade være med at lade så langsigtede ting, som hvad der måtte ske om 10 år, spørre for en fornuftig opgaveløsning og en fornuftig disponering af vores kræfter i dag.

Kim Behnke (FP):

Jeg kan da kun dele finansministerens positive holdninger vedrørende muligheden for, at

rentebetalingerne for statens gæld måske bliver lidt lavere i år, men det er vel næppe hverken finansministeren eller mig, der kan tillade os at tage æren for det. Det skyldes unægtelig renteutviklingen ikke mindst på de internationale markeder, og det er vel begrænset, hvad regeringen har haft af indflydelse på det.

Så kunne finansministeren ikke forstå, hvordan en Fremskridtsmand kunne være bekymret for at decentralisere bevillingerne osv. Lad mig give nogle eksempler på det. For det første: Den tiltagende tendens til at stifte disse statslige aktieselskaber, hvor disse selskaber kan disponere over endda meget betydelige beløb, som så staten ofte har kautioneret for. Her mister Folketinget fuldstændig den bevillingsindsigt, som der ellers er i så betydelige offentlige investeringer, og det bryder vi os ikke om.

Et andet eksempel er fra bilagene i redegørelsen vedrørende de aktuelle initiativer, hvor der skrives, at de indtægtsdækkede virksomheder sådan set godt må ansætte nogle flere medarbejdere, hvis det skyldes, at man inden for indtægtsdækket virksomhed har så meget mere omsætning, så det godtgør flere medarbejdere. Så omfattende står det ikke, men sådan har jeg forstået det. Her må jeg igen konstatere, at Folketinget efter min mening mister for meget styring over, hvad der egentlig foregår inden for den offentlige sektor, som vi som repræsentanter for skatteyderne dog trods alt har et ansvar for.

Jeg kunne ikke undgå at more mig lidt over diskussionen om de private veje, hvor hr. Duetoft bor. Situationen er jo den, at det i den grad er falsk markedsføring og varebetegnelse at kalde det privatisering. Der har været en debat om det. En del kommuner har villet overlade ikke vejen, men pligten til at betale for at udføre snedrydning osv. Her er ikke noget som helst, der vedrører privatisering. Hvis man vil privatisere vejene, skal ejendomsretten til vejene og til fortovene overgå til hr. Duetoft og hans naboer. Derved har hr. Duetoft og hans naboer mulighed for selv at beslutte sig for, hvordan snedrydning skal foregå, så det ikke er en politimæssig opgave at sikre, om hr. Duetoft nu får ryddet sne. At kalde det privatisering er i den grad at afsøre debatten.

Så ville finansministeren gerne have, at der omkring regelsaneringen blev indført en art regelpolitiske måltal. Lidt demagogisk kan jeg ik-